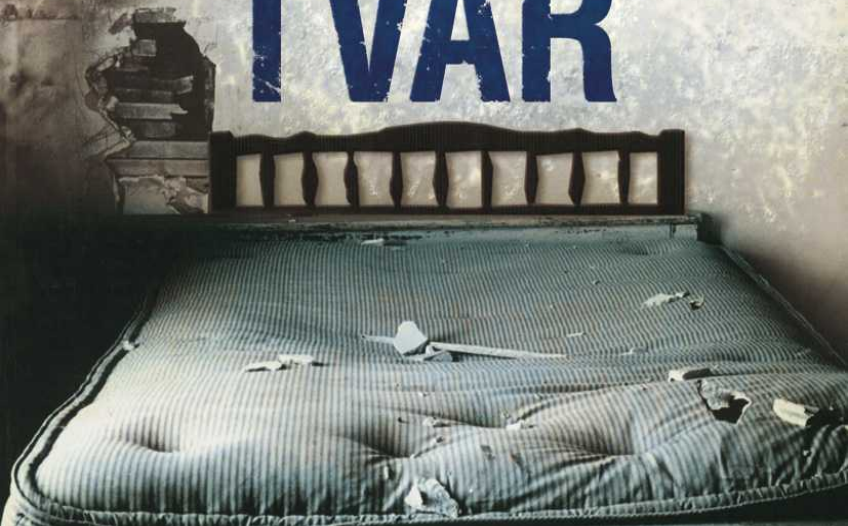

STUART MACBRIDE

ZLOČIN Z VÁŠNĚ NEBO CHLADNOKREVNÁ VRAŽDA?

ZJIZVENÁ TVÁŘ

ZJIZVENÁ TVÁŘ

**STUART
MACBRIDE**

**ZJIZVENÁ
TVÁŘ**

Přeložila Tamara Vosecká

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2007 by Stuart MacBride

All rights reserved.

Z anglického originálu *Broken Skin*

(First published by HarperCollins *Publishers*, Great Britain, 2007)

přeložila © 2012 Tamara Vosecká

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-748-5

Pro Fionu
(do třetice)

Ti, bez nichž...

Sbírání materiálu pro knihu je vždycky zábava – zvlášť když jsou k vám lidé otevření a nechají vás nahlédnout do svého oboru. Při psaní *Zjizvené tváře* jsem potřeboval velmi podrobné informace o sadomasochistické scéně. Lidé, kteří se se mnou podělili o svá tajemství, nechtějí být jmenováni, ale přesto jim děkuji.

Dále bych rád poděkoval všem příslušníkům grampianské policie, kteří fundovaně odpovídali na mé hloupé otázky: seržantu Johnu Souterovi (kamerový systém), inspektoru Johnu Soutarovi (inspekce), vrchnímu inspektoru Jimu Bilslanovi, Bruceovi Duncanovi a Zoe z IB a odborníku na otisky prstů Garymu Dempsterovi. Speciální poklona patří konstáblu Dereku Bainovi, který snesl daleko víc než kdo jiný – díky!

A opět jsem neskonale zavázaný půvabné guru všech záležitostí, které souvisejí s pitvou: Ishbel Gallové, která toho ví o mrtvých tělech nejvíc ze všech lidí, které znám.

Tito lidé jsou zodpovědní za všechno, co jsem popsal správně; to, co je špatně, padá pouze na mou hlavu.

Dále děkuji Philipu Pattersonovi – pořád je to nejlepší kamarád a agent, jakého si vousatý spisovatel může přát –, Lukovi, Isabelle a všech ostatním z Marjacqových rukopisů, mému redaktorskému týmu berberských nindžů, třímajících lžíce, alias skvělé Jane Johnsonové a Sarah Hodgsonové. Děkuji vynikající Amandě, Lucy, Andree, Fioně, Kelly, Cliveovi, Wendy, Damonovi, Leise, Domovi a ostatním z nakladatelství HarperCollins za jejich skvělou práci. Kelley Raglandové ze St Martin's Press za pomoc a Jamesi Oswaldovi za všechno, co mi zjistil.

Rád bych také poděkoval Ianu Burdisovi, který daroval velkou částku Nadaci pro výzkum dětské cukrovky, aby jeho partnerka Debbie Kerrová mohla být postavou v této knize. Dva další skuteční lidé, kteří v ní vystupují, jsou můj starý kamarád Alexander Clark (který mi poskytl neocenitelné rady v oblasti IT) a John Rickards, který píše vynikající detektivky, pokud právě nevystupuje v těch mých, lehce zvrácených. Debs, Alex i John mi pochopitelně prominuli vraždu ;)#

A nakonec musím poděkovat své nezvedené ženě Fioně. Ne každá by tohle snášela...

SEX

1

Nahoře na kopci zastavila. Stála pod pouliční lampou na jedné noze a třela si kotník, jako by nebyla zvyklá nosit vysoké podpatky. Číslo sedm: holka z Torry, která se potácela domů z nočního tahu, jehly a minisukni jak šlapka, přestože byl únor a v Aberdeenu mrzlo až praštělo. Docela pěkná. Hnědé vlnité vlasy, pršák, hezké nohy, dlouhé a sexy. Takové se mu líbí. Těšil se, až se pod ním budou zmítat, až té děvce bude dávat co proto. Až jí ukáže, kdo je tu pánem.

Narovnala se, znovu zavrávala a něco si v alkoholickém opojení zamumlala. Opilé ženské má rád: ne tak opilé, aby nevěděly, co se s nimi děje, jen tak akorát, aby se nemohly bránit. A pořádně si ho prohlédnout.

Odporné děvky.

Minula budovu NorFish, kde ji na chvíli ozářily reflektory nákladního auta s návěsem, pak přes kruhový objezd na kočičí hlavy Victoria Bridge a po něm přes tichou řeku Dee do Torry. Chvíli počkal, předstíral, že si zavazuje tkaničku, dokud nedošla až skoro na druhou stranu. Tahle část města nebylo jeho obvyklé loviště, takže musel být opatrný. A dát si pozor, jestli se někdo nedívá. Usmál se: na temné, šedivé ulici nebylo ani živáčka – kromě něho a šťastné Sedmičky.

Rychle popoběhl až těsně za ni. Byl ve formě, vůbec se v teplákové soupravě Aberdeenského fotbalového klubu, doplněné černým kuličem a černými teniskami, nezapotil. Kdo by věnoval pozornost muži, který si šel zaběhat?

Torry bylo tu temnou únorovou noc pochmurné – žulové budovy

skoro zčernalé špinou omývalo světlo pouličních lamp žluté jako moč. Ta ženská tam dokonale zapadala: laciné hadříky, laciná černá kožená bunda, laciné boty, laciný parfém. Sprostá holka. Usmál se a sáhl si na kapsu s nožem. Je načase, aby ta čubka dostala, co jí patří.

Žena zamířila doleva po dlouhé zahnuté Victoria Road, ze které zabočila do malé uličky plné továren na zpracování ryb. Nejspíš zkratka k její odporné špeluňce nebo k domku, kde bydlí s tátou a mámou. Muž se ušklíbl, přál by jí, aby žila s rodiči – až s ní bude hotov, určitě se s někým bude potřebovat podělit o svou bolest. A bude to *velká* bolest.

Ulice byla opuštěná, jen před velkoobchodem s orientálním zbožím parkoval tirák. Všude samé sklady, tiché, temné a v noci zavřené. Nikdo je neuvidí a nezavolá pomoc.

Ta žena – Sedmička – minula kontejner s kovovými odřezky a on rychle popoběhl, aby ji dohnal. Na studeném betonovém chodníku se rozléhal klapot podpatků, ale jeho tenisky slyšet nebyly. Pak velké plastové popelnice přetékaající vyhozenými rybími hlavami a kostmi, přikryté špinavými paletami, aby se do nich nedostali raci. Už byl blízko.

Vyndal nůž a jednou rukou se začal přes tepláky třít, potřeboval erekci pro štěstí. Každý detail už byl zřetelný a jasný, jako cákanec krve na bledé, bílé kůži.

V poslední chvíli se otočila, vytřeštila na něj oči, pak uviděla nůž, a leknutím ze sebe nevypravila ani hlásek. Tak tahle se mu povedla. Sedmička bude muset dělat věci, o kterých se jí nesnilo ani v těch nejdivočejších snech. Ta –

V tu chvíli její paže vystřelila a vyrazila mu nůž z ruky, pak ho popadla za mikinu a nakopla kolenem do rozkroku, až ho nadzvedla ze země.

Sotva vyjekl, hned mu zavřela pusou ranou pěstí. Zařval bolestí, uviděl černé soustředné kruhy a povolila pod ním kolena. Chodník byl studený a tvrdý, když na něj dopadl, stočil se do klubíčka kolem svých rozdrcených varlat a rozvzlykal se.

„Ježíši...“ Detektiv konstábl Rennie se podíval na muže, který se svíjel na rozpraskaném chodníku mezi kalužemi páchnoucími rybinou. „Myslím, žeš mu rozkopla kulky. Slyšel jsem, jak luply.“

„On to přežije.“ Konstábl Jackie Watsonová muže přinutila, aby si lehl na obličej, a za zády mu nasadila náramky. Hekal a fňukal. Jackie se usmála. „Dobře ti tak, ty odporná zrůdo...“ Podívala se na Rennieho. „Dívá se někdo?“ Když Rennie zavrtěl hlavou, Jackie muže nakopla do žeber. „To máš za Christine, Lauru, Gail, Sarah, Jennifer, Joanne a Sandru!“

„Ježíši, Jackie!“ Rennie ji popadl za ruku, než to stačila udělat znovu. „Co kdyby tě někdo viděl?“

„Říkal jsi, že se nikdo nedívá.“

„No jo, ale –“

„Tak o co jde?“ Stála a vrhala nenávistné pohledy na muže v tepláčkách AFC. „Tak dělej, brouku, vyskoč!“

Ani se nepohnul. „Panebože...“ Jackie ho popadla za ucho a prudce jím škubla, až se zvedl. „Rennie, chceš taky...?“ Ale detektiv konstábl Rennie se právě vysílačkou dovolal na stanici, hlásil, že operace Cukrátko dopadla dobře – toho grázla chytili.

2

Aberdeenská královská nemocnice se rozlézala jako betonový tumor. Čtyři roky byl klid, ale teď začala znovu růst a zamořovala okolní území novými křídly z betonu a oceli. A pokaždé, když ji detektiv inspektor Logan McRae uviděl, polilo ho horko.

Potlačil zívnutí, zmačkal tenký plastový kelímek z automatu na kávu a zahodil ho do koše a teprve pak prošel hnědými lítačkami do chodby, kde to páchlo dezinfekcí, formalinem a smrtí.

Nemocniční márnice byla mnohem větší než ta na grampianském policejním ředitelství a působila daleko veseleji. Z malého rádia v rohu rozlehlé hnědé místnosti proudily hity doktora Hooka, hudba skoro pohltila zvuk tekoucí vody, která bublavě stékala do odpadu pod jedním z operačním stolů. Žena v zelené gumové zástěře, chirurgické roušce a bílých holinkách právě vracela orgány nějaké staré paní zpátky na místo za zvuků *When You are in Love with a Beautiful Women*.

Loganův muž neznámé totožnosti ležel na zádech na vozíku, zavřené oči přelepené páskou, kůži bílou jak voskový papír. Všechny hadičky mu nechali zavedené do těla na nezbytnou pitvu: tělo teď vypadalo opuštěné. Muž mezi dvaceti a třiceti, krátké blond vlasy, štíhlý, ale svalnatý, jako kdyby byl závislý na posilovně. Dolní končetiny a břicho měl celé červené, táhla se mu přes ně dlouhá řada spěšných stehů tam, kde ho zašili, když ho lékař konečně prohlásil za mrtvého. Smrt: jedna, grampianští zdravotníci: nula.

Žena, která nadívala tělo staré paní, zvedla hlavu, a uviděla, jak se Logan sklání nad nahým nebožtíkem. „Policie?“ Když přikývl, stáhla si masku a zpod čepce jí unikly neposlušné rezavé kudrny. „Myslela jsem

si to. Ještě jsme ho nedali do vaku.“ Oznamovala mu, co sám viděl. Že teď už z těla těžko získají nějaké užitečné forenzní stopy. Teď, když je kontaminovali v čekárně na pohotovosti, na vyšetřovně a na operačním sále.

„To nevadí. Já počkám.“

„Dobře.“ Žena nadzvedla hrudní koš mrtvé stařeny, vložila do něj orgány a jala se zašívát otvor.

Logan ji chvíli sledoval a pak se zeptal: „A nemohla byste se mrknout tady na toho neznámého?“

„To určitě! Víte vůbec, co by mi provedla naše hormonama zmítaná fúrie, kdyby zjistila, že si nějaká mrzká asistentka hrála s jejím tělem, než se dostalo do jejích ledových spárů?“

„Já po vás přece nechci, abyste provedla pitvu.“ Pokrčil rameny. „Jenom na něj mrkněte.“ Vykouzlil svůj nejsladší úsměv. „Jinak budeme muset počkat až do zítřka odpoledne. Čím dřív to budeme vědět, tím dřív můžeme chytit toho, kdo mu to provedl. No tak, jenom ohledání – nikdo se to nedozví.“

Žena našpulila rty, svraštila čelo, vzdychla a pak řekla: „Dobře, ale jestli někomu řeknete, že jsem to udělala, skončíte tady v tom mrazáku, rozumíte?“

Logan se zazubil. „Mlčím jako hrob.“

„Dobře, dejte mi pět minut, ještě to tady musím došít, a uvidíme, co se dá dělat...“ O deset minut později byla stará paní zašitá a zpátky v zásuvce chladničky. Asistentka si natáhla čisté rukavice. „Tak co víme?“

„Někdo ho přivezl autem na pohotovost, zabaleného v dece.“ Logan zvedl igelitku plnou zakrváceného oblečení, kterou mu dali nahoře. „Uděláme rozbor jeho oblečení, ale možná ho někdo srazil a ujel. Řidič přejede nějakýho chudáka, lekne se, hodí ho do kufru a nechá ho v nemocnici.“ Sledoval, jak asistentka patologa šťouchá do studeného masa a při tom si do rytmu hudby mumlá „srazil a ujel“.

„To bych neřekla.“ Zavrtěla po chvíli hlavou, až jí rezavá lokna poskočila. „Podívejte –“ zahákla prst do koutku mužových úst a odtáhla tvář, aby Logan viděl zuby ještě zakousnuté do ventilační trubice, „řezáky, špičáky i stoličky má ulámané, ale na nose ani na bradě nemá žádné jizvy.“ Loganovi se rozproudila krev rychleji.

„Víte to jistě?“

„Jo. A na těle má drobné popáleniny. Vidíte?“ Kolečka zanícené rudé kůže, některá se žlutými puchýři uprostřed. Bože.

„Co dál?“

„Oděrky na kůži, zhmožděny... Řekla bych, že ho někdo zmlátil... další stopy má na zápěstí. Jako kdyby byl k něčemu přivázaný. Na provaz je to moc široké. Pásek? Něco takového.“

Tohle Loganovi scházelo. Další tělo, které někdo spoutal a mučil. Právě se chtěl zeptat, jestli nechybějí nějaké prsty, když mu podala rukavice a řekla, aby jí pomohl tělo obrátit. Od kříže až ke kotníkům byl pokrytý zaschlou sraženou krví.

Asistentka si pomalu prohlížela jeho kůži a přitom ukazovala na další spáleniny a modřiny. Nakonec roztáhla mrtvému pŕlky, které vydaly mlaskavý zvuk. „A sakra.“ O krok ucouvla, zamrkala a znovu se zadívala na mužův zadek. Z rádia se linulo *Jestli jsem řekl, že máš krásné tělo, můžeš mi to vyčítat?* „Jestli tohle byla autonehoda, tak jediné, že by mu někdo chtěl do zadku zaparkovat transit.“ Narovнала se a stáhla si gumové rukavice. „A jestli chcete vědět víc, budete se muset zeptat patoložky, protože já ho otevírat nebudu.“

Grampianské policejní ředitelství nepatřilo k nejhezčím budovám v Aberdeenu: sedmiposchoďová kostka z šedého betonu se skleněnými pruhy – jak ošklivá přerostlá lékorka –, která v mizerném pouličním osvětlení působila zažloutle.

Od recepcе se nesl rozhořčený křik, takže se jí Logan rozhodl vyhnout. Stačil mu jeden pohled prosklenými dveřmi: mohutná paní s šedivými vlasy spílala Tlustochovi Garymu na recepci, jak jsou policajti neschopní, hloupí a předpojatí. Z plných plic ječela: „VŠICHNI BYSTE SE MĚLI STYDĚT!“ Logan šel raději po schodech.

Kantýna byla po půlnoci úplně pustá. Loganovi, který pojídal krémovou rajskou polévku a snažil se nemyslet na roztržený zadek svého nebožtíka, dělalo společnost jen cinkání nádobí z kuchyně a tichá hudba z noční stanice.

Právě dojídal, když se k pultu přišourala povědomá postava a požádala

o tři kávy – jednu s plivancem. Konstábl Jackie Watsonová – už se převlékla z kostýmu návnady na násilníky, který měla ten večer na sobě, do standardní černé uniformy a vlasy si svázala do předpisového uzlu. Nevypadala moc nadšeně. Logan se za ni připlížil, popadl ji v pase a udělal: „Baf!“

Jackie ani nehnula brvou. „Viděla jsem tvůj odraz v přepážce.“

„Tak jak to šlo?“

Jackie se podívala přes přepážku na staříka, který se točil kolem kávovaru. „Jak dlouho mu asi bude trvat, než udělá tři pitomý kafe?“

„Takhle skvěle?“

Pokřčila rameny. „Za tu dobu bych snad doplavala do Brazílie a natrhala si ty pitomý zrna sama!“

Když konečně tři kávy dorazily, Logan ji doprovodil do výsledkové místnosti číslo čtyři. „Na,“ řekla a podala mu dva papírové kelímky, „podrž to.“ Sundala z třetího kelímku víčko, natáhla slinu a odpívlá si do zpěněné hnědé tekutiny. Pak víčko zaklopila a zaklepala kelímkem.

„Jackie! To přece –“

„Sleduj.“ Vzala si od něj zbývající kávy a vrazila do výsledkovky. Za krátkou chvíli, kdy bylo otevřeno, Logan zahlédl mohutnou, nasupenou postavu detektiva inspektora Insche opřené o stěnu, s pažemi založenými na prsou a vzteklým výrazem, ale pak za sebou Jackie bokem zabouchla.

Logan chtěl zjistit, co se děje, a tak zamířil do sledovací místnosti. Byla mrňavá a ošuntělá – jen pár plastových židlí, otlučený stůl a několik videomonitorů. Někdo už tam seděl – šťoural se v uchu okousaným koncem staré propisky: detektiv konstábl Simon Rennie. Vytáhl propisku, prohlédl si špičku a znovu ji strčil do ucha a pořádně zakroutil.

„Jestli hledáš mozek, zkus to radši spodem,“ zahučel Logan a svalil se na židli vedle něho.

Rennie se na něj zazubil: „A co ten tvůj nebožtík?“

„Mrtvej. A co ten váš grázl?“

Rennie poklepal na monitor před sebou propiskou vytaženou z ucha: „Poznáváš ho?“

Logan se naklonil dopředu a zadíval se na poskakující obraz: vyšet-

řovací místnost číslo čtyři, temeno Jackiiny hlavy, poškrábaný umačkartový stůl a pak obviněný. „Krucinál, není to –“

„Je. Rob Macintyre. Alias Zlatej hoch.“ Rennie se s povzdechem opřel. „Doufám, že víš, co to znamená?“

„Že v sobotu nemá Aberdeen šanci?“

„Jo, a ještě ke všemu hrajeme s tím podělaným Falkirkem. To bude ale trapas!“ Zabořil hlavu do dlaní. „Falkirk!“

Robert Macintyre – nejlepší útočník Aberdeenského fotbalového klubu za poslední léta. „Co to má s obličejem?“ Mužův horní ret byl nateklý a rozšklebený.

„Jackie. A z koulí mu nadělala fašírku.“ Chvilí seděli mlčky a sledovali, jak se muž na monitoru nervózně vrtí a občas se napije kávy ochucené Jackiiným plivancem. Nebyl to žádný fešák – jednadvacet let, odstávající uši, malá brada, tmavé vlasy na ježka a jedno černé obočí přes celý hubený obličej – jenže tenhle mizera dokázal běhat jako blesk a střílet góly z půlky hřiště.

„Už to vyklopil? Vyznal se ze všech hříchů?“

Rennie si odfrkl. „Ne. A jeho jeden povolenej telefonát? Chtěl, abysme zavolali mámě. Přiřítla se sem jako fúrie a řvala jak na lesy. Ta baba je jako rotvajler na steroidech. No jo, ženská z Torry se prostě nezapře.“

Logan zesílil zvuk, ale stejně nic neslyšel. Detektiv inspektor Inch zřejmě zkoušel své pověstné mlčení: nechával obviněnému dlouhé pauzy, aby mohl vpadnout do výslechu a všechno vyklopit; dobře věděl, že většina lidí neudrží ve stresové situaci jazyk za zuby. Ale to o Macintyreovi neplatilo. Toho jako by nic nerozházelo. Jen rozdrcená varlata.

Najednou zaburácel Inchův hlas a začal se praskavě linout z reproduktorů. „*Dám vám ještě jednu šanci, Robe: povězte nám o těch znásilněných, nebo vás přibijeme ke zdi. Je to na vás. Když s námi budete mluvit, před porotou vám to přilepší. Dejte najevo lítost a možná dostanete nižší trest. Když ne, budou si myslet, že jste mizernej parchant, co znásilňuje mladý ženy, a pošlou vás na doživotí za mříže.*“ Další typická pauza.

„Koukejte,“ řekl Macintyre po chvíli, naklonil se dopředu, škulbl sebou a zase se pomalu opřel, jednu ruku pod stolem. Ještě nebyl hvěz-

dou dost dlouho na to, aby ztratil aberdeenský přízvuk, takže natahoval všechny samohlásky. „Řeknu vám to ještě jednou, pomalu, abyste tomu rozuměl, jó? Šel jsem si jenom zaběhat. Abych měl v sobotu na zápase formu. Nikoho jsem neznásilnil.“

Jackie stačila říct: „Měl nuž –“ ale Inch ji okřikl, aby mlčela. Objevil se v záběru a zakryl Macintyreá před kamerou, stál pěstmi opřený o desku stolu a na holé lebce se mu odráželo světlo zářivek.

„Ale ano, Robe – sledoval jsi je, skočil jsi na ně, zmlátil je, znásilnil a pořezal jim tváře –“

„Já to nebyl!“

„A bral sis trofeje, ty prasáku: řetízky, náušnice, dokonce i kalhotky! Až ti probledáme dům, všechno to najdeme!“

„Nic jsem neudělal, jasný? Už si to konečně запиšte do té své tlustý palice! NIKOHO JSEM NEZNÁSILNIL!“

„Tak ty si vážně myslíš, že ti to projde? Nepotřebujeme tvoje přiznání, máme toho na tebe dost –“

„Víte co? Už mám spolupráce s policií dost. Chci mluvit se svým právníkem!“

„Tohle už jsme probírali. Právníka dostaneš, až řeknu, dřív ne.“

„Jo? Tak to klidně pošlete pro další kafe, protože ze mě už nic nedostanete.“

A nedostali.

3

Zatčení Roba Macintyre'a přišlo příliš pozdě, takže se nedostalo do prvního vydání aberdeenského deníku *Press and Journal*, ale mluvilo se o něm v příspěvku ze Skotska v ranních televizních zprávách. Reportérka s vážnou tváří stála ve tmě před fotbalovým stadionem Pittodrie a mluvila s hloučkem roztřesených fanoušků. Vypytovala se, co si myslí o zatčení slavného útočníka, alias surového násilníka. Bůhví, jak se o něm BBC tak rychle dozvěděla.

Fanoušci, oblečení do jasně červených napodobenin fotbalového dresu AFC, stáli za svým hrdinou jako jeden muž. Macintyre je dobrý chlap; nic takového by neudělal; ušili to na něj schválně, klub ho potřebuje... A pak záběr na požár domu v Dundee. Logan seděl v hale, zíval, pil čaj a poslouchal, jak nějaký krivohubý polda z Tayside lidem vykládá, že mají pravidelně kontrolovat baterie v protipožárním alarmu. A pak cestování, počasí a zpátky do londýnského studia.

Zprávy z celé země se vmáčkly do osmi minut.

Pitva Loganova neznámého měla začít až v deset – takže za tři hodiny –, ale předtím ho čekala hromada papírů.

Dopil čaj a šel se obléknout.

V pitevně na policejním ředitelství bylo patrné úsilí o antiseptičnost. Stěny a podlahu pokrývaly zářivě bílé dlaždice, pod nablýskanými odsávací se leskly vydrhnuté operační stoly a celou místnost lemovaly dokonale čisté pracovní plochy. Než Logan vešel do sterilního prostředí, převlékl se do povinné bílé kombinézy s kapucí a nazul si modré návlky. Čestný host už čekal natažený nznak v celé své voskově-krvavé

kráse a policejní fotograf, který všechno dokumentoval, kolem něj cvakal a blýskal jeden snímek za druhým, zatímco další technik pomocí lepicí pásky snímal všechny stopy, které na těle našel. Zpomalený tanec doplněný diskotékovým stroboskopem.

Doktor Fraser se krčil nad vedlejším stolem, na nerezové oceli před sebou rozložený výtisk *P&J*. Zvedl oči, uviděl vcházet Logana a zeptal se ho na slovo na osm, které začíná na V.

„Netuším. Kdo vede vyšetřování?“

Patolog vzdychl a začal okusovat konec pera. „Bůh ví; já tu dneska jenom asistuju. Někde tu je státní zástupkyně, můžete se zeptat jí, jestli chcete. Mně nikdo nic neřekne.“

Logan ten pocit znal.

Státní zástupkyni našel v promítací místnosti, přecházela sem tam a Logan si nejdřív myslel, že si povídá pro sebe, až pak si všiml, že má na uchu malý mikrofon. „Ne,“ prohlásila a vyťukala cosi do palmtopu, „musíme mít jistotu, že je ten případ neprůstřelný. Jedu se opalovat a nehodlám tam nic řešit. A co ty vloupačky v Bridge of Don...?“ Dál už ji neposlouchal.

Odpověď brzy vešla do dveří pitevny, tahala za rozkrok bílé kombi-nézy a chrchlala, jako kdyby měla vykašlat plíce. Detektiv inspektor Steelová, jejich hlavní vyšetřovatel. Stopětasedmdesáticentimetrová vrásčitá postarší pohroma čpějící cigaretovým kouřem a Chanelem číslo pět. „Lazare!“ vykřikla, sotva Logana uviděla, „Není na vás tahle mrtvola trochu moc čerstvá? Myslela jsem, že máte radši pěkně uleželý!“

Logan se nedal vyprovokovat. „Našli ho včera večer před pohotovostí, silně krvácel. Žádní svědci. Stalo se mu něco hrozného se zadkem.“

„Neříkejte?“ Steelová vytáhla obočí. „Nějaká ošklivá nemoc nebo ,luxoval jsem nahej a upadl jsem na sochu královny Viktorie?““

„Královna Viktorie.“

Steelová moudře pokývala hlavou. „Jo – mně bylo hned divný, že mi to dali. Tak můžeme začít? Potřebuju si dát cígo.“

Doktor Fraser zvedl oči od své křížovky, vytáhl pero z pusy a položil inspektorce stejnou otázku jako předtím Loganovi. Steelová naklo-

nila hlavu na stranu, chvíli o tom přemýšlela, mračila se a pak řekla: „Vyrízený?“

„Ne, uprostřed je S. Čekáme na doktorku MacAlisterovou.“

Detektiv inspektor Steelová znovu pokývala hlavou. „Aha, tak to nás zase čeká moc zábavná pitva.“ Vzdychla. „Do toho, Lazare. Spusťte.“ Logan ji tedy seznámil s výpověďmi, které pořídil, zatímco byla oběť na operačním sále, a pak se zprávou, kterou s tělem poslali z nemocnice. „A co kamery?“ zeptala se, když skončil.

„Nic, co by se dalo použít. Značky toho auta jsou nečitelné – nejspíš něčím překryté – a řidič měl na hlavě kapuci a kšiltovku.“

„Jasnej grázl. A značka toho auta?“

„Volvo, starý kombík.“

Steelová si dlouze a vlhce odfrkla. „Takže žádná brnkačka. No, možná nám madam Smrt něco poví, jestli sem ovšem vůbec někdy dorazí!“ Uběhlo deset minut a inspektorka Steelová hrozila, že začne zpívat *Na co čekáme?*

Doktorka Isobel MacAlisterová se konečně přihnala do pitevně v deset dvacet, celá uříčená. Ignorovala Steelovou, která zatleskala a vykřikla „zde již kráčí!“, a začala se převlékat. Do kombinézy jí museli pomoci a zelená gumová zástěra jí těsně obepínala obrovské břicho.

„Takže,“ řekla a zmáčkla diktafon, „máme tu muže neznámé totožnosti – věk mezi pětadvaceti a třiceti...“

Logan si pomyslel, že na těhotnou patoložku při práci je opravdu zvláštní pohled. Ještě podivnější byl pocit, že kdyby se byla situace vyvinula jinak, mohlo být to, co jí roste v děloze, jeho. Jenže už se stalo. Místo aby se tedy dmul otcovskou pýchou, stál a sledoval, jak Isobel řeže další mrtvé tělo, se střídavými pocity lítosti a značné úlevy. A nakonec ho přemohla nevolnost, to když požádala asistentku, aby z mrtvol vyžvedla urogenitální trakt.

Pitvu zakončili čajem a sušenkami v kanceláři, kde Isobel seděla za svým stolem a stěžovala si na strašné horko, i když venku panovalo typické únorové počasí a na okna bubnovaly přívaly deště.

„Vypadá to, že do něj opakovaně vráželi něco pěkně velkého,“ řekla a podívala se do poznámek, „průměr deset až třináct centimetrů

a délka nejméně pětatřicet centimetrů. Má rozsáhlé poranění svěrače a tlusté střevo na několika místech protržené. Ztratil příliš mnoho krve, klesl mu tlak a došlo k zástavě srdce. Příčinou smrti je prudký šok. V nemocnici už mu nemohli pomoci.“ Pokusila se poposednout blíž ke stolu, ale překázelo jí vzdušné břicho. „Některé spáleniny na těle mají na sobě voskovou krustu, ale také má asi půl tuctu spálenin od cigaret. Zhmožděny jsou většinou povrchové.“

Detektiv inspektor Steelová si podala čokoládový piškot a s plnou pusou zamumlala: „A co ty ligatury?“

„Vypadá to na široké kožené řemeny s kovovými přezkami. Na okrajích má rozsáhlé odřeny, takže nejspíš hodně bojoval.“

Steelová si odfrkla, až od ní odletěla sprška drobků. „A vy byste se nebránila? Kdyby vám někdo obrátil prdel naruby?“

Isobel ji mlčky zpražila ledovým pohledem. „Musím počkat na výsledky toxikologie,“ řekla po chvíli, „ale v žaludku jsem našla značné množství alkoholu a taky natrávených prášků.“

„Takže ten, kdo mu to udělal, ho nejdřív nacamral a zdrogoval, pak ho k něčemu připoutal a ukopal ho holinou. A pak že romantici už vymřeli!“

Isobelin výraz ochladl ještě o dvacet stupňů. „Chcete se s námi podělit ještě o nějaké další *senzační* postřehy, inspektorko?“ Steelová se na ni jen zazubila a slupla další piškot. Pak státní zástupkyně potvrdila, že budou případ posuzovat jako vraždu, načež jim začala líčit, že ji čeká dovolená na Seychelách. Zatímco se bude slunit a popíjet koktejly, zastoupí ji její asistentka. Varovala je, aby tu dívku netýrali, nebo si to s nimi po návratu vyřídí – a zapíchla pronikavý pohled do Steelové. Ta předstírala, že vůbec neví, o čem to mluví.

„Krucinál!“ Ulevila si Steelová, když vyběhli schody z pitevny na zadní parkoviště a brodili se po kotníky hlubokými kalužemi k zadnímu vchodu. „Proč nemůžou otevřít spojovací dveře, když takhle chčije?“ Z márnice do hlavní budovy vedla jen jedna vnitřní chodba, ale ta byla vyhrazená pro pozůstalé po obětech a vrchního konstabla. Nižší šarže musely čelit nepřízni počasí.

Oklepala se jako teriér a prohrábla si neposlušné vlasy, ze kterých ocákla vodu na linoleum. Ve třiačtyřiceti vypadala na pětadesát – vrásčitý, špičatý obličej, povislý krk jako krůta, účes, kterým dělala důchodkyně, a prsty zažloutlé od nikotinu. „Dělejte,“ pobídla ho, když spěchala k zadnímu výtahu, „můžete skočit pro čaj, než si zakouřím. A taky bagety se šunkou – mám hlad jako vlk. Ta blbá pitva trvala *věčnost!*“

Logan nacouval do kanceláře Steelové, v náruči dva šálky čaje postavené na alobalových balíčcích a papírové obálce. Inspektorka stála zády ke dveřím, dívala se z otevřeného okna, mezi prsty kouřící cigaretu – naprosto ignorovala zákaz kouření na pracovišti – a do deště se od ní táhl nahořklý zápach bensonek. „Víte,“ řekla, když Logan pustil dveře, aby se zavřely, a položil svačinu na stůl, „někdy mě pěkně sere, že ten tlusťoch Inch vyžere všechny velký případy: všechny ostře sledované věci, jako tu sérii znásilnění.“ Vybalila bagetu z alobalu a jedla, kouřila a mluvila zároveň. „Ale pak vidím ten voprz a říkám si: díky bohu!“

Logan si stoupl vedle ní k oknu. Dole na parkovišti stálo několik přenosových vozů na živé vysílání. Pod deštníky se v prudkém lijáku choulil hlouček kameramanů a reportérů, záblesky z fotoaparátů chvílemi ozařovaly beton a žulu jako blesky. „Rob Macintyre.“

„Jo. Roby, Bobby, Zlatej hoch‘ Macintyre. To si Inch nemohl najít jinýho pachatele těch svých znásilnění? Ten zkurvenej Macintyre je místní hrdina!“ Uhryzla si pořádný kus bagety, až jí tmavě šedý kostým vpředu zasypala lavina bílé mouky. „Povídám vám, že z toho bude pěkněj mediální průšvih. Agent toho parchanta se může přetrhout, aby co nejvíc lidí vyřvávalo do světa, jak je to skvělej chlap a že by v životě neproved nic tak ohavnýho jako znásilnit ženskou s nožem v ruce...“ Naposledy si potáhla z cigarety a špačka cvrnkla do deště. Logan si nebyl jistý, ale zdálo se mu, že mířila na toho chlápka ze Sky News. Bohužel stáli moc vysoko, takže nepoznal, jestli ho trefila.

Znovu si kousla a zamyšleně přežvykovala. „My máme pěknou, pikantní vraždu a Inchovi teče do bot.“ Pak pokrčila rameny. „Ale hlavně, že to nejsme my, co?“

„Řeknu tiskovému oddělení, aby vytiskli nějaký plakáty ‚Neznáte

tohoto muže?' s naším nebožtíkem," řekl Logan, „a přinesl jsem z laborky rozbor jeho oblečení.“

Dlouhá odmlka a pak: „No tak mi sakra řekněte, co tam píšou! Neví-
díte, že mám spoustu práce?“ Usadila se za otřískaným stolem, hodila
si nohy nahoru, zapálila si další cigaretu a vyfoukla do stropu obláček
kouře.

„Dobře.“ Logan otevřel obálku a prolistoval v ní papíry, aby co nej-
rychleji dospěl k závěru. „Bla, bla, bla, tady je to: podle nich patří krev
na oblečení i na dece stejné osobě – krevní skupiny souhlasí, ale DNA
jim úplně neseděla, takže pro jistotu poslali vzorky do Dundee. Ale
jsou si skoro jistý, že je všechna ta krev jeho.“

„Géniové.“ Steelová obrátila oči v sloup. „Je tam vůbec něco, co ještě
nevíme?“

„Mají vlákna z deky, do které byl zabalený, takže až budeme mít
podezřelého, můžou to porovnat s –“

„Jo, ale vůbec nám nepomůžou zjistit, kdo to byl!“

„Zajímavý je seznam jeho šatů.“ Logan jí zprávu podal a Steelová ji
s našpulenými rty přečetla jednou a pak znovu.

„Tak povídejte, slečno Marplová,“ prohlásila, když zprávu přelouskla
potřetí, „ohromte mě svou genialitou!“

„Kalhoty, mikina a deka. Žádné ponožky, spodní prádlo ani bunda.
Žádné osobní věci – klíče, mince ani špinavej kapesník. Byl nahej a někdo
ho co nejrychleji oblékl, vysypal mu kapsy a strčil ho do auta a –“

„Proboha živýho.“ Steelová po něm mrskla zprávu přes stůl. „Jasně
že byl nahej, přece někoho nesvážete a neušukáte k smrti oblečenýho,
nebo jo?“

„No, to asi ne...“

Chvilí se dívala, jak se ošívá, a pak se zasmála: „Vidíte, za tohle mě
tak dobře platějí!“

„Zkrátka,“ Logan cítil, jak začíná rudnout, „vrah ho nejspíš zabalil
do deky, aby neměl na sedadlech v autě krev, ale stejně musela pro-
sáknout. Zadní sedadlo bude pěkně nacucaný.“

„Což je nám prd platný, dokud ten auťák nenajdeme. Zkuste se
v laborce zeptat, jestli by nemohli něco udělat s tou značkou zachycenou

kamerou. A s volejte poradu: pár tuctů uniforem, pár lidí z kriminálky, znáte to. A budeme potřebovat někoho, kdo zpracuje údaje z Holmesa, a kancelář a..." Steelová se zamračila. „Zapomněla jsem na něco?“

Logan vzdychl – jako obvykle oddře všechnu práci. „Tiskový prohlášení.“

„Bingo!“ Rozzářila se šéfová. „Tiskový prohlášení. A když už budete v tom, zařídíte, aby nám taky dali prostor ve zprávách – strčíme tam fotku oběti a vy požádáte lidi, aby nám volali, a já si zatím pokecám s tou kočkou, co hlásí počasí..." Steelová se zasněně zadívala do dálky a zase se vrátila do reality. „Musím někam zavolat.“ Udělala rukou gesto, aby vypadl. „Běžte, kšá, padejte, tak šup! Zmizte!“

Logan vzal nedopitý čaj a šel si po svých.

4

Třiadvacátá hodina – parkoviště za Brimmond Hill. Alfa devět šest zabrzdila mezi dvěma hlubokými výmoly plnými vody, stěrače v prudkém lijáku puštěné naplno. Vrcholek kopce se ztrácel v mraku, hlodáše, vřes a kapradí ohýbaly přívaly vody. Řidič zatáhl ruční brzdu. „Tak kdo?“

„Kámen, nůžky, papír?“

„Dobře... raz, dva, tři... kurva.“ Zamračeně se podíval přes přední sklo do deště. „Tři pokusy?“

„Ne.“

„No jo, dobře... krucinál...“ Řidič pootevřel dveře a nepřetržité tlumené drmolení vysílačky přehlušil rachot lijáku. Strážník přes sebe přehodil nepromokavou bundu, ohrnul si límec, stáhl si čepici přes uši, vyskočil z auta a s hlasitým nadáváním kličkoval mezi loužemi k ohořelému autu stojícímu opodál.

Okénko hlídkového vozu sjelo dolů a strážník na sedadle spolujezdce zavolal: „Tak co?“

Řidič rozsvítil baterku a prohlížel si ohořelý vrak. Z auta toho moc nezbylo: kostra sedadel s připečenými šedočernými škvarky, místo palubní desky jen kus zkrouceného plechu, seškvařená guma místo pneumatik. Všechno sklo bylo pryč. Pro jistotu posvítíl baterkou dovnitř. Jestli tam kdysi něco bylo, nezůstala po tom ani stopa. „Nic. Jenom starý otráskaný volvo, který už nikdo nemá rád.“

Když Logan všechno zařídil a vrátil se za Steelovou, našel ji zase u okna v její kanceláři, hluboko pod sebou sledovala hlouček novinářů a televizních kamer. „Porada je ve čtyři,“ ohlásil jí a sedl si do ošoupané židle

pro návštěvy. „Máte šestnáct uniforem, šest lidí z kriminálky a asi osm z administrativy. A technikům jsem řekl, ať na počítači udělají pěkný portrét s otevřenýma očima, aby nevypadal tak mrtvej.“ Logan zívá, ale Steelová si toho nejspíš nevšimla, zapálila si další cigaretu a šla k oknu vyfukovat kouř do deště. „Tisková zpráva bude hotová asi...“ podíval se do poznámek, „v pět, ale do zpráv se dneska nevejdete. Všechny teď zajímá hlavně Rob Macintyre.“

Steelová kývla. „V bedně není místo pro dva aberdeenský případy, co? Škoda...“ vzdychla. „Těšila jsem se, že ty slečně z počasí ukážu, jak vypadá vlhká fronta... Dole je pěkný cirkus, možná se něco semele. Nechcete se tam mrknout? Třeba se nám poštěstí, že ten protivnej tlustej parchant Insch někoho napálí pěstí!“

Na skutečné mediální šílenství bylo moc mokro; všichni se krčili pod deštníky, kamery, mikrofony a digitální diktafony namířené na parkoviště ředitelství, kde právě zastavilo černé nablýskané BMW a do deště a palby otázek vystoupil nějaký nadutý parchant. Sandy Moir-Farquharson, proslulý obhájce: vysoký, dobře oblečený, s prošedivělými vlasy, orlím nosem a asistentem, který nad ním držel paraple. Zezadu vystoupil Rob Macintyre a přiskočil k němu, zubil se od ucha k uchu – i s opuchlým rtem, památkou na Jackie – v drahém, tmavě šedém obleku. V uchu se mu ve světle reflektorů třpytila jeho typická rubínová pecka. Bylo do očí bijící, že kopíruje jiné, mnohem slavnější fotbalisty z anglické ligy, až na to, že Macintyreova náušnice byla rudá, což je barva Aberdeenského fotbalového týmu. Nakonec se z auta vynořila mohutná šedovlasá žena s vítězoslavným, spokojeným úsměvem – ta, která večer předtím křičela na Tlustocha Garyho.

Logan, stojící pod deštníkem, který sebral v oddělení ztrát a nálezů, se nasupeně šklebil. „Tohle nevypadá dobře.“

Detektiv inspektor Steelová si odfrkla, paže založené na prsou, rty pevně sevřené. „Jako vždycky, když se objeví ten podělaný slizák Sandy.“

Právník zvedl ruce a hlouček reportérů zmlkl. „Mám to potěšení vám sdělit, že soudce souhlasil s tím, aby můj klient, pan Macintyre, měl příležitost bránit se proti oněm směšným obviněním před soudem.“

„Paráda,“ Steelová zalovila v kapsách a vytáhla balíček cigaret, „my na toho hajzla podáme žalobu a on dělá, že to celý byl *jejich* nápad!“

„Nevina pana Macintyre,“ pokračoval právník, „bude bezpochyby prokázána a grampianská policie bude muset ukončit svou nenávistnou kampaň, jíž se jednou provždy snaží zničit jeho dobrou pověst. Máme dojem, že někdo tam nahoře,“ ukázal na černobílý kvádr ředitelství, který se tyčil nad nimi, „si *velmi* nepřeje, aby Aberdeen vyhrál skotskou první ligu!“ Nato dokonce následoval smích. A pak přišly otázky, na něž odpovídal Sandy Moir-Farquharson ještě dřív, než jeho klient stačil otevřít pusku: „Budete v sobotu hrát proti Falkirku?“ „Co tomu říká vaše snoubenka?“ „Je pravda, že vám nabídli přestup do Manchester United?“ Jen jedna reportérka se zeptala, co Macintyre říká na to, že to není poprvé, co byl obviněn ze znásilnění, ale Sandy ji ignoroval a radši odpověděl na mnohem milejší otázku o Macintyreově blížící se svatbě. Jediná osoba, která otázku zaznamenala, byla Macintyreova matka, a ta pak až do konce tiskové konference vrhala na ženu, jež si dovolila vyrukovat se synovou minulostí, nenávistné pohledy.

Právník odpověděl ještě na pár otázek a odvedl usměvavého Macintyre – a jeho matku – zpátky do čekajícího BMW. Pak zmizeli v mlze blesků. Detektiv inspektor Steelová se ušklíbla a odplivla si do deště. „Odporná veš. A to jsme si předtím říkali, že má Insch mizernou náladu. Teď bude vzteky bez sebe.“ Zapálila si cigaretu, jejíž kouř se držel v deštníku. „Á, my o vlku...“

Insch si to šinul po Queen Street, vracel se od soudu, na čele ošklikou, hlubokou vrásku a tlusté tělo taktak zakryté obrovským golfovým deštníkem. Najednou k němu kdosi přistoupil – hubený, vousatý, brýle, vypadal rozzuřený – a inspektor se zarazil, popadl dotyčného za paži a strkal ho k hlavnímu vchodu na ředitelství. Logan zaslechl jen: „Je to on, co? Proč ho sakra nezavřete? Co je to s váma –“ a pak zaklaply dveře.

Steelová ještě zůstala venku, chtěla dokouřit, ale Logan už měl dost deště, a tak raději šel dohlédnout, jestli je na poradu všechno připravené. Prohnal se kolem Insche a rozzuřeného muže se sklopenou hla-

vou, nehodlal se do ničeho plést. Zvlášť když slyšel inspektora slibovat, že Macintyre bude sedět, až zčerná.

Čtyři hodiny a zasedačku už zaplnili muži a ženy v uniformách, hrstka detektivů konstáblů v oblecích a obtloustlý detektiv seržant, který pojídal chipsy se sýrem a cibulí. Po detektivu inspektorovi Steelové pořád nebylo ani stopy, a tak se Logan ujal slova. Následovalo představování a pak seznámení s fakty. Právě se chystal pustit záznam z bezpečnostní kamery, když vešla se zástupcem vrchního konstábla v patách. Logan se přemohl, aby se netvářil naštvaně, a požádal jednoho detektiva, aby zhasl. „Tak,“ řekl, a když se Steelová se zástupcem usadili, zmáčkl „play“, „tohle kamera zaznamenala včera ve dvacet dva dvanáct.“

Za jeho hlavou se rozsvítilo velké plátno a vzápětí se na něm objevil příjezd na pohotovost. Předě dveřmi stála záchranka, zhasnutá světla a nikde nikdo. Pak před ní zastavilo otrískané volvo kombi a jedním kolem najelo na obrubník. Z řidiče za volantem byla vidět jen nezřetelná šmouha. Šmouha si odepnula pás, otevřela dveře a vyskočila ven. Logan zmáčkl tlačítko „pause“ a všechno se zastavilo. „Modré džíny, černé tenisky, šedá mikina s kapucí, tmavě zelená kšiltovka.“ Obličej nebyl vidět, zakrýval ho kšilt.

„Poznávací značka auta byla úmyslně zakrytá – asi lepicí páskou – takže toho moc nemáme. Dal jsem vyhlásit pátrání po modrém nebo zeleném volvu kombi: podrobnosti najdete ve svých deskách.“ Odmlčel se a rozhlédl se po místnosti, chtěl se setkat pohledem s co nejvíce lidmi. „Zadní sedadlo je nasáklé krví, takže vrah se pokusí buď vozidlo ukrýt, nebo se ho zbavit. Musíme ho najít dřív!“

Znovu zmáčkl „play“ a postava v kapuci rychle oběhla předeek volva, otevřela dveře na druhé straně auta a vytáhla ze zadního sedadla umírajícího muže. Pak rychle skočila zpátky za volant a ujížděla pryč.

„Tohle,“ řekl Logan, když naskočil rozmazaný obraz s bílými čarami, „je záznam z kamery u bezpečnostní závory...“ Obraz se ustálil na záběru svítivě oranžové budky se starým hlídačem, který si četl noviny. Zvedl hlavu, usmál se, a když volvo zpomalilo, zamával. Řidič

stáhl okénko a vsunul lístek do automatu. Po chvíli se závora zvedla, volvo projelo a hlídač se znovu začel do novin.

„Takže máme svědka. Když nalistujete poslední stránku ve svých deskách, uvidíte elektronický portrét pachatele.“ Logan vypnul video a pustil projektor. Na obrazovce za ním se objevil portrét: kulatý obličej, velký knír, brýle a pečivě sestřižená bradka. „Podle našeho hlídače má podezřelý irský přízvuk –“ Jedna policistka zvedla ruku. „Ano?“

„Severní, nebo jižní Irsko?“

„Říkal, že mluvil jako ten velebníček z *Otce Teda*, takže jižní. Náš podezřelý s hlídačem klidně prohodil pár slov o počasí, i když zrovna před pohotovostí vyhodil umírajícího člověka.“

Logan zmáčkl tlačítko a portrét vystřídala fotografie obličeje jejich mrtvého pořízená při pitvě. „Tohle je naše oběť. A tohle s ním vrah udělal...“ Klik – a všichni v zasedačce nadskočili.

Když Logan zakončil poradu rozděláním úkolů jednotlivým týmům, detektiv inspektor se zaskřípěním odstrčila židli a řekla, že k nim chce promluvit zástupce vrchního konstábla. „Nuže,“ začal zástupce s křečovitým úsměvem na tváři, „jak víte, naší prioritou je zdraví zaměstnanců...“

Když konečně všichni odešli, Steelová se svalila na židli v první řadě, zvrátila hlavu a zadívala se na blikající zářivky. „Bože, ten chlap je otravný.“

„Musel jsem začít bez vás.“

Steelová přikývla. „Viděla jsem. Jste dobřej. Třída. Byla bych přišla včas, ale ten mizernej parchant čekal před záchodem. Úchyl. Musela jsem mu říct, co chceme dělat.“ Zasunula ruku pod sako a poškrabala se v podpaží. „Leží mu na srdci zdraví zaměstnanců... S tou jejich pitomou akcí ‚bud’ fit’ mi můžou tak akorát políbit prdel!“

Logan už měl posbírané papíry. „Čím chcete začít?“

Steelová se podívala na hodinky, zamyslela se a pak řekla: „Nejdřív bílý víno. Pak hranolky a cigáro. Už skoro padla.“

„Ale –“

„Koukněte, ráno bude ta fotka oběti a portrét vraha v novinách. V tuhle hodinu už mají všichni zubaři zavřeno, takže nemůžeme prohledávat jejich záznamy. Dneska teda rozhodně nezjistíme, kdo to je.

Potřebujeme jenom připravit kancelář, a to může udělat sekretářka. A my dva jdeme na pivo.“

„Ale –“

„To je rozkaz, seržante.“

„Tak dobře.“

Než začali u Archibalda Simpsona provozovat hospodu, bývala tam banka. Obrovská žulová budova na východním konci Union Street, korintské sloupy, portiko, zdobené stropy, naleštěné mosazné zábradlí a lustry a laciné pivo. Stála za rohem od ředitelství, takže se z ní stal oblíbený lokál, kam chodili policajti spláchnout celodenní plahočení.

Steelová poslala Logana pro první rundu a zaujala své oblíbené místo v uličce, v koutě pod televizí, kam už nesahala podlaha s bankovní mozaikou. Jedno velké bílé víno, dvě porce hranolek a pintu Stelly. Logan by se nejradši viděl doma v posteli, ale kdyby to udělal, Steelová by se urazila a hodila by na něj všechny otravné povinnosti. A tak zůstal, klábosil o práci a poslouchal její skuhrání, jaké má strašné případy – například ten mrtvý tulák, kterého našli v Duthie Parku – umřel přirozenou smrtí, ale nikdo toho zatracenýho vandráka nezná, a pak ta série vloupání v Tillydrone, Bridge of Don a v Rosemountu. A ten chlap, co vystavuje nádobíčko na Guild Street. Než donesli hranolky, stěžovala si na svou přítelkyni Susan, která ji prý pořád přemlouvá, aby si pořídily kočku, ale Steelová dobře ví, že je to jenom předehra k tomu, aby ji ukecala na dítě, jenže na takový závazek ona ještě není zralá.

Dali si další pití a dovnitř začala proudit denní směna, hospoda se pomalu plnila policisty a policistkami. Logan jich většinu znal jménem – tedy až na pár těch mladších –, ale nahou viděl jenom jednu: konstábla Jackie Watsonovou, která se k nim právě hrnula s pivem, nasupenou tváří a brambůrky s rajčatovou příchutí.

Žuchla sebou vedle Logana a začala jim nabízet brambůrky. „Ježíši, to byl zase podělanej den!“

„Taky tě zdravím,“ zazubil se Logan. Měl v sobě už dvě piva nalačno. „Před soudem jsme viděli Slizáka Sandyho.“

Jackie se ještě víc zamračila. „Ten hajzl. Jak to, že každéj blbej při-

pad, se kterým má něco společného, má tiskovku na schodech před ředitelstvím? Víš o někom jiném, kdo tohle má?“

Logan pokrčil rameny. „Je to mediální děvka.“

„Jo,“ přitakala Steelová a dopila víno, „je to děvka, ale vždycky vyjebá on s náma. Dá si někdo další?“ Poslechla si objednávky a odpotácela se k baru; Logan s Jackie u stolu osaměli.

„Představ si, že měl tu drzost říct, že jsem toho jeho hnusného zvrhlého klienta napadla, když ležel v poutech na zemi!“ Jackie šlehalo z očí blesky. „A víš, co tvrdí? Že si byl venku zaběhat. A chtěl se mě ,zeptat na cestu‘.“ Dokonce udělala rukama ironické uvozovky. „S nožem. Chápeš to?“

Logan radši neodpovídal. Jen seděl a přikyvoval. Nechal ji vypovídat. „A ty zatracený média! Podle nich už ho prohlásili za nevinného! Hajzlové. A ty zasraný pátrací týmy by nenašly ani vlastní prdel, i kdyby měly mapu a obě ruce! Prohledali Macintyreovi celý dům a nic, ani jediná trofej! Žádný kalhotky, šperky, nic! Vůbec nic!“ Jackie pokračovala, ale Logan ji přestal vnímat. Potřebovala jen vypustit páru, dostat to ze sebe ven.

Jackie ještě pořád remcala, když se k nim vrátila detektiv inspektor Steelová s plnými rukama sklenic. Postavila je na stůl a omluvně řekla: „Zapomněla jsem, co kdo chtěl, tak jsem vzala whisky.“

A tak se pomalu, ale jistě všichni zpili do němoty.

5

Středeční porada v půl osmé ráno byla mnohem bolestnější než ta úterní, ale tentokrát se Logan mohl schoulit na židli v poslední řadě. Úkoly ten den rozdávala kocovinou zmučená Steelová, takže její závěrečný pokřik „na nás si žádnéj sráč nepřijde“ nevyzněl moc přesvědčivě, ačkoli se k ní přidal celý tým, jako by se všichni snažili, aby se Loganovi rozskočila hlava.

Po třetím kafi se pomalu začal probírat z mrákot, ale pak se zas k smrti nudil. V kanceláři to vřelo, všichni byli ještě celí žhaví a odhodlaní co nejrychleji případ vyřešit. Stěny zakrývaly mapy, nástěnky a fotky z pitvy. Místní noviny byly plné spekulací o Robovi Macintyreovi, ale přesto se jejich mrtvola dostala na titulní stranu *P&J*. Otiskli fotku z márnice, počítačový portrét vraha a příběh, ze kterého jaksi vyplývalo, že za všechno může grampianská policie.

Což nebylo žádné překvapení, vzhledem k tomu, kdo to psal: Colin Miller, hvězda deníku *Press and Journal*. Ten si člověka uměl podat.

Logan noviny s povzdechem sroloval a hodil do koše. Odezva byla zatím vlašná, volala jen asi desítka lidí, kteří tvrdili, že mrtvého poznali. Vraha nepoznal nikdo. Ale to se jistě změní, až se v poledních zprávách objeví tiskovka; pak začnou vyzvánět telefony. Televize pokaždé vytáhne z děr kdejakého cvoka. Ale člověk nikdy neví...

„Haj, Lazare.“

Logan zvedl hlavu a uviděl štíhlého muže v uniformě a s knírem jako Wyatt Earp. Seržant Eric Mitchell si ho prohlížel přes obroučky brýlí a culil se jako idiot. „Je tady ta tvoje?“

Logan nechápavě sraštil čelo. „Která?“

„Watsonová, ty vole. Je tady?“

„Má odpolední. Přejde až ve dvě.“

„Tak jí řekni, ať se radši hodí marod...“ Strčil Loganovi srolovaný *Daily Mail*, mrknul a loudavě odcházel. Vesele si při tom pískal.

Než se Logan stačil zeptat, co to má znamenat, detektiv inspektor Steelová mu přivalila na stůl hromadu papírů. „Jednou se z toho nesmyslu zblázním!“ Vztekla si rovnala ramínko podprsenky. „Sežeňte pár uniforem, ať to projdou, jo? Třeba v těch seznamech neřádů najdeme někoho, kdo odpovídá našemu popisu. A pak můžete jít prohledat ty zubařský kartotéky.“ Ramínko vzdala a zkusila si podprsenku popotáhnout zespodu. „A když už budete u toho –“

„No víte,“ přerušil ji Logan, „myslel jsem, že bych vyrazil ven a pokusil se prověřit totožnost naší oběti. Chápete: jít podřízeným příkladem.“ Což mělo navíc tu výhodu, že by zmizel Steelové z očí dřív, než by mu stačila naložit další nesmyslné úkoly.

Steelová se zamyslela, naklonila hlavu a zadívala se na Logana, jako kdyby se mu snažila číst myšlenky. „Dobře,“ řekla nakonec, „a můžete vzít...“, pomalu se otočila a ukázala na konstábla, který v rohu cosi čmáral na nástěnkou, „jo, Rickardse. Udělejte tomu prdelatému chudákovi radost a vytáhněte ho do světa. Třeba na chvíli přestane skuhrat. Je to –“

„Inspektorko?“ zavolala ji sekretářka a zamávala na ni dalšími papíry.

„Panebože,“ zaúpěla Steelová a pošeptala Loganovi „krejte mě, jo? Musím si dát cígo!“ Otočila se a řekla sekretářce, že má neodkladnou schůzku se zástupcem vrchního konstábla, ale tady detektiv seržant McRae to za ni vyřídí. A pak zmizela.

Logan s povzdechem papíry převzal.

Vzal si služební vůz – jeden z mnoha otřískaných vauxhallů z policejní flotily – a konstábla Rickardse nechal řídit, aby se mohl rozvalit na sedadle spolujezdce a klimbat. Konečně mu začínalo být líp. Po whisky přešli na vodku, pak začal Jackie balit nějaký směšný prcek a všichni se pobavili na jeho účet, a potom si dali další pivo, tequilu a pak... měl okno a pamatoval si až, jak stáli před bistroem s kebabem na Belmont Street. A když konečně dorazili domů, Jackie usnula na záchodě.

Logan si přejel rukou po obličejí, aby potlačil zívnutí – na tohle už je moc starý...

Včerejší déšť ustal a město po něm zůstalo jiskřivě čisté. Všechno se lesklo na nezvykle teplém únorovém slunci a ve světle šedé žule se třpytily kousíčky slídy. Rickards ho vezl po Union Street, měli namířeno k řadovému domku v Kincorthu – skrumáži nové zástavby na jižním okraji města – za nějakou starou paní, která tvrdila, že poznala jejich nebožtíka v novinách.

„Tak co,“ zeptal se Logan, když konstábl zahrnul na most, pod nímž se po obou stranách třpytila voda jako diamanty, „byl jste před tejdnem u toho zátahu v bordelu v Kingswells?“

Rickards zamumlal cosi o týmové práci.

„Nějaká sadomaso kobka, co?“ zeptal se Logan a zadíval se na dvojici racků, kteří se prali o prázdný pytlík od chipsů. „Biče, řetězy, svorky na bradavky a tak dále?“

„Ehm... já... ano... to... ehm...“ Rickards zrudl, zahnutá čára zjizvené tkáně, která se mu klikatila uprostřed horního rtu, proti červené tváři zbělela; vypadal, jako kdyby mu někdo chtěl udělat zajecí pysk rozbitou láhví. Logan se usmál – konstábl zřejmě nebyl moc do větru. Překonal potřebu močit a znovu se zadíval okýnkem ven.

Dům té staré paní stál na konci Abbotswell Crescent; měl výhled na dálnici a továrny Craigshaw a Tullos. Nádhera. Navíc s Torry v pozadí, takže žádný hezký pohled, byť se slunce snažilo sebevíc.

O patnáct minut později, po dvou šálcích čaje a táčku sušenek byli zpátky v autě.

„Tak, to bysme měli.“ Logan tu špatnou zprávu zavolał detektivu inspektorovi Steelové a vysloužil si další dvě adresy: jednu v Mannofieldu a druhou v Mastricku. Ani jedna nebyla k ničemu.

Rickards se na sedadle vrtěl, jako kdyby ho kousalo spodní prádlo. „Tak co teď?“

Logan se podíval na hodinky: táhlo na jedenáctou. „Zpátky na stanici. Můžeme –“ Jeho mobilní telefon začal vydávat známou změřdrnění a hvízdání. „Moment.“ Vytáhl ho z kapsy. „Halo?“

„Kde sakra jste?“ Detektiv inspektor Steelová, zněla našťvaně.

„V Mastricku. Sama jste mě sem poslala, pamatujete?“

„Vážně? Aha... tak v tom případě, proč jste ještě neskončili?“

„Už jsme skončili. Zrovna jedeme nazpátek.“

„Dobře – ve dvanáct je tisková konference. Budeme v poledních zprávách. A když říkám ‚budeme‘, myslím i vás. Tak ne abyste přišel pozdě. A cestou můžete zkusit ještě jednu adresu – volala nějaká ženská, že ten mrtvý bydlí vedle ní, u rodičů. A pamatujte si, jestli tu nebudete do dvanácti, tak vás zabiju!“

Logan si napsal adresu a s povzdechem zaklapl telefon. „Změna plánu – máme ještě jednu zastávku.“

Blackburn je spíš sídliště než běžná předměstská čtvrť: všemi směry se táhnou ulice řadových domků namačkaných na malinké pozemky, které stojí majlant, ale žije se v nich jako v kurníku. Adresa, kterou jim Steelová dala, byl předposlední dům v rozestavěné slepé ulici, kde ještě neměli ani pořádnou vozovku, jen tenkou vrstvu rozbitého asfaltu posetou výmoly se zaschlým blátem, a kde se přerývalo kvílení cirkulárek s rachocením bagrů a bušením sbíječek. Všechno pomalu mizelo pod světlým oblakem krémově zbarveného prachu.

Číslo sedm byla čtyřpokojeová „vila“ postavená na poštovní známce. Logan poslal Rickardse zazvonit a zadíval se na zvlněné kopce na severu. Jak dlouho asi bude trvat, než je developeři také zastaví kobercem baráků?

Dveře otevřela zardělá paní ve vytahaném tričku a teplákách, s malým děckem posazeným na jednomu boku. „Dobrý den?“ Vypadala trochu nervózně.

Logan nasadil přátelský úsměv, ženino dítě na něj totiž zíralo s otevřenou pusou a vytřeštěnýma modrýma očima. „Paní...“ podíval se do poznámek, „Brownová? Dobrý den. Ráno jste nám volala kvůli tomuhle muži?“ Logan jí podal fotku.

Žena přikývla. „Snad jo. Vypadá trochu jako syn těch lidí vedle. Myslím, že se jmenuje Jason.“ Batole se zavrťelo a žena ho posunula dopředu, takže jí teď sedělo na ohnuté paži, pevně se jí drželo za vlasy a pokukovalo po policajtovi před jejich domem. „Hlídá jim dům, protože jsou na dovolené.“